

20/07/2021 Grup Joan Roig

Bon dia a tots, ara fa un moment bueno, aquesta tarda començ Quimioteràpia però fa un moment ara és hora de l'Àngelus m'ha trucat el Papa Francesc; he quedat realment impressionat, no esperava mai una trucada del Sant Pare, del successor de Pere. Per dir-me que estava al meu costat i que m'acompanyava des de l'Oració i que fes el cap viu que em necessita molt actiu a l'Església. Bueno, estic no sé es que estic molt impressionat, no, de que el Papa m'hagi trucat per saludar-me i per dir-me que ell prega i que tot anirà bé. Bueno, només us ho volia comentar perquè me fa gràcia comentar-vos en aquest grup un poquet tota la successió d'esdeveniments. Una abraçada gran!

21/07/2021 Grup Joan Roig

Hola estimats amics del Grup Joan Roig. Bueno, fa dies que volia escriure-vos, a lo millor m'heu escrit en privat però la veritat és que tinc molts de missatges que no he pogut encara veure-ho i no he pogut respondre disculpau si no us he contestat però, després de la notícia divendres que es va fer públic amb aquesta carta meva dient el meu estat de salut. Bueno, m'han arribat tants de missatges que no he estat capaç de llegir i de contestar-los a lo millor algun de vosaltres sou d'aquests per tant disculpes. Bueno, m'agradaria dir-vos que conta amb vosaltres perquè m'encomano molt a l'intercessió de Joan Roig i vaig pensar mira, amb un Joan Roig que varen ser aquells dies de, aquell cap de setmana em sembla tan entranyable que bueno que se m'ha ocorregut fer-vos aquest àudio però dir-vos "escolteu, és que vos necessit en aquest moment i necessita bueno pues necessita la vostra pregària sobretot, que es una manera molt preciosa de manifestar l'afecte, aquesta pregària que podem posar per intercessió de Joan Roig, després al Senyor, a la Mare de Déu però per intercessió de Joan Roig" Perquè també bueno que me curi no, evidentment, un demana lo que un creu que ha de demanar, després el Senyor farà la seva voluntat i haurem d'acceptar la seva voluntat. Però, fins i tot si s'hi fes un miracle seria una pasada perquè Joan Roig eh podria presentar-ho com a miracle per esdevenir Sant però bueno, per no aspirar tant però bueno "para pedir que no quede, no?" Ja ho diu el Senyor: "demanau i se us donarà" Però bueno, sobretot m'agradaria molt que li demanesiu al Senyor que sigui un bon deixeble, que pugui agafar la creu, la creu que en aquest moment Ell m'està posant al davant i la pugui agafar com un deixeble del Senyor de la creu. I agafar la creu no la puc agafar sol perquè sóc vulnerable, perquè sóc dèbil però la puc agafar amb el Senyor i la puc agafar amb la companyia de l'Església que també sou tots vosaltres. Demanar-li al Senyor que sigui deixeble, que m'abandoni al Senyor perquè estic convençut que la creu sempre és fecunda, que la creu sempre genera vida, no. Aquests dies pensava molt que amb el Senyor i pensava molt que, quan puja al Calvari, no, que puja després de la flagelació, que puja coronat d'espines, que puja amb la creu, que puja amb molt de sofriment, evidentissimament molt més que el que jo tinc, no; que el que jo puc patir. Però també pensava, el Senyor pujant a la Creu també et vou tendresa, o sigui també vou la tendresa de la Verònica, també vou la tendresa de les dones de

Jerusalem, de la mare de Déu, del deixeble estimat, d'algun lladre. I, vol la tendresa i l'acull i ell també expressa tendresa. És a dir, que el camí de la creu és un camí de sofriment, camí de dolor certament. Bueno, a la vegada també hi ha Gràcia, hi ha tendresa, hi ha amor, hi ha un tast de Glòria; i jo es lo que estic veient, no, o sigui, dins aquest camí de dolor que vaig pas a pas, que demà començo la quimio, que segurament serà més dolorós, avui m'han posat el Porta Cat. Es dir, dins aquest camí de dolor, jo no puc deixar de commoure-me i d'agrair aquesta bueno, aquesta comunió de pregària, no, que s'ha generat a Barcelona i que molta gent m'expressa i que m'expressa amb un missatge i també a Mallorca. No puc deixar de veure i d'agrair els cuidados dels metges i de les infermeres i dels infermers del Clínic que són una passada; és una pasada no, avui mateix es dir, m'han fet una analítica però quina delicadesa i els ho agraeixo per què dius "Wow" i això també és tendresa. O sigui, a mí m'està sorprenent també el Senyor i li demano "Senyor, que pretens?" o sigui que pretens amb tot això. El dia del funeral del meu pare vaig dir que fa un mes i mig va morir i que suposo que també ell està al darrere de tot això però que és a dir, el Senyor ens eixugarà totes les llàgrimes però no ens estalvia cap no, amb el sentit de viure l'experiència humana en tota la seva profunditat. I l'experiència humana en tot el seu conjunt també és el dolor, també és el sofriment; i el dolor i el sofriment viscut des de la confiança i desde l'abandó. Pot ser fecund però clar, per això necessit la pregària perquè jo sóc petit i limitat, sóc un pobre Bisbe Auxiliar, no, però la vostra pregària, demanar-li al Senyor que pugui ser deixeble perquè me pugui abandonar en el Senyor, que pugui confiar amb ell i pot ser la creu podrà ser fecunda per l'Església de Barcelona, per als joves de Barcelona, per les vocacions, per la comunió de l'Església. I jo ho ofereixo cada un dels sofriments per la comunió de l'Església, també de l'Església de Barcelona, especialment per l'Església de Mallorca. Però també per als joves i, evidentissimament, pels joves de Joan Roig i per les vocacions; o sigui perquè trovau que us demana el Senyor, quina és la seva voluntat, no; i que ofereixo tot això perquè poguem descobrir com és el Senyor i així estimar-lo més. Bueno eh, perdonau per la homilia, no, però bueno m'ha fet molta il·lusió compartir-vos això perquè us estimo molt i perquè us sento molt aprop; per mi, Joan Roig ha estat un gest de l'esperit, una benedicció, una sorpresa de l'esperit i de Joan Roig. I per tant, si no us sembla malament us voldria comunicar algunes coses perquè bueno, per sentir-vos a prop i per demanar-vos sempre que pregueu sempre de la millor manera, demostrar l'afecte és la pregària davant del Senyor, davant del Bon Déu, no. I poseu per a intercessor al Beat Joan Roig Diggle aquest lema seu de "God is with me" per dir el Senyor és amb mi. Bueno, una abraçada immensa, us estimo molt, us porto al cor i sou de fàbula, sou molt bons, sou molt grans. Molt bé vinga, adeu

01/08/2021 Grup Joan Roig

Bon dia estimats i estimades del Grup Joan Roig. Bueno, faig un àudio per explicar una miqueta com estic i sobretot per continuar agraint-vos sa vostra companyia, sa vostra amistat, sa vostra estimació i sobretot sa vostra pregària que necessit tant en

aquests moments. Dimarts que ve torno a tenir sessió de Quimioteràpia i ara estic a una fase una miqueta de remonte i després de sa primera sessió que et deixa una miqueta Ko pues em trobo més bé. Però vos volia comentar s'agraïment que sent; potser ja ho vaig dir però forma part d'aquesta mateixa experiència, no, és dir, és veure aquesta companyia de l'Església que està unida de pregaria que s'hagi donat en tot de sa meva malaltia, no, i que me depasa, que me sorpren. I, no sé, que dius "Que està passant?" i també una d'afecte i que un descobreix que no hi ha, o sigui un diu, no hi ha per tant però sí, perquè és obra de Déu. Ho escolta d'una manera molt especial, molt curiosa, és dir, contactant amb un metge, òbviament professionals perquè en aquests moments l'hospital és la meva segona residència perquè sovint hi vaig. Contactant amb un metge, però resulta que aquest metge ha generat que, com tota persona té ferides, té històries no resoltes i aquest metge, a mi m'ha fet molt de bé, evidentment trobar-me amb ell com a professional i com a persona; però es que a la vegada ell trobar-se amb un Capellà pues també li ha possibilitat remoure moltes coses i, potser descobrir que s'ha dignat a Déu. Mireu, això no és merit meu i no ho dic per falsa modèstia, no ho dic perquè tal, no no no no no. Perquè el contacte que vaig tenir amb aquest senyor va ser mínim, entre altres coses perquè semblava que me va fer part de sa prova sa majoria la vaig fer sedat. O sigui i ell me diu: "És que vosté es excepcional"; però si vam estar 10 minuts parlant, que passa aquí? Que està generant el Senyor a través d'una situació com una malaltia. O sigui, com se serveix de vulnerabilitat, com se serveix de sofriment o com se serveix d'una malaltia per creure-s'ho, per acostar-se al Senyor. No puc deixar de dir GRÀCIES per ser instrument del Senyor i, per tant, no deixa d'impressionar-me i no vull deixar de veure això, perquè clar si només amb aquest, amb sa duresa de sa quimio, amb sa duresa d'estar fer pols, amb sa duresa de no tenir gust, amb sa duresa de que no em cau bé, amb sa duresa de tot això pues amb aquest "lamiendose las heridas" i amb aquest confinat dins mi mateix i ma perd serenitat i sa gran part de serenitat, sa major part de seralitat és aquesta de dir: "Ostres! Lo que el Senyor està generant". Me deia ahir un Capellà molt jove de la nostra Diòcesis de "No pensi, Senyor Bisbe que ara perquè s'ha aturat i no va a parròquies, no fa activitats pastorals, no fa pastoral. No no no no el Senyor se serveix d'aquesta situació per generar vida" I dius, és veritat, i un se n'adona de que el Senyor genera vida a pesar d'un o a través d'un però encara que la seva col·laboració sigui mínima; perquè només pots oferir sa teva fragilitat. Ostres! Quin aprenentatge que em queda per fer i quina oportunitat que m'està donant el Senyor. I vos volia demanar que continuessiu pregant per mi i evidentment pregar al Beat Joan Roig perquè me curi i, perque si el Beat Joan Roig vol fer un miracle, ostres això seria una pasada perquè guanyariem un Sant. Però sobretot pregueu perquè pugui continuar ser deixeble i sobretot perquè me fii de Déu, perquè molta gent m'envia missatges molt simpàtics i molt presioses: "Toni, molta força" "Toni, tu ets valent, tal" No és veritat, no és veritat, ni tinc força ni sóc valent, o sigui, jo no puc afrontar i no puc lluitar ni vèncer un Càncer sense sa força de Déu, sense s'ajuda de Déu; i per això sóc molt conscient, se m'omple i no basta, no basta dir "Ostres!" fins i tot no basta dir "Bé, és que el Bisbe Toni ara té la força de donde no hay para dejar

ante el pabellón” perquè puguin dir: “Ostres! És que fins i tot amb aquesta malaltia no ha deixat de ser ell eh” Que no, que no, que no, que no, que no, que no, que això no és veritat, que això no és veritat, que este postureo no serveix, quan estàs amb Quimioteràpia, no serveix aquest postureo perquè no, a mi no me serveix, no me basta, no me basta per lluitar contra això, no me basta la meua força i en sóc super conscient, que no es postureo, no es ganes de quedar bé. Vull dir, quan estàs a Quimioteràpia, lo menos que t'importa és quedar bé, però és necessitat personal pura i dura, necessitat de sentir-me acompanyat del Senyor per no caure, per no caure en sa temptació, per no ser presa del dimoni, per no ser presa de sa individualisme, de “lamame sólo mis heridas” però perquè ho necessit, perquè si no me perd, me perds sa vida de Déu; per això necessit sa pregària, necessita pregària de l'Església, necessita companyia de l'Església perquè, si no jo sol no puc. No se si m'he explicat pero me feia ganes compartir-ho amb vosaltres i bueno, desitjar-vos un bon dia del Senyor, donar-vos la meua Benedicció, no, com successor dels apòstols i demanar-vos que continueu pregant. Beat Joan Roig, pregueu per nosaltres

12/08/2021 Grup Joan Roig

Bon dia estimats amics i amigues d'aquest grup entranyable de Joan Roig no sé com teniu ja preparades les motxilles per sa peregrinació encara queda un poquet no? Bueno vos volia comentar com he fet alguns moments de un poc de sa meua situació del meu estat de salut. Bueno, per continuar animar-vos a pregar per mi i a pregar amb mi, bueno sa veritat és que en aquests moments estic amb un paron de quimioteràpia perquè bueno simplement perquè, quan ma tocava fer la quimioteràpia vaig haver de fer, vaig haver de interrompre la quimioteràpia. Va donar una analítica que sa va veure que el fetge estava una mica inflammat sa va haver de aturar per poder desinflamar el fetge, pensant que era degut a la mateixa toxicitat de la quimioteràpia i, per tant sa tratava de aturar, de descansar una setmana més, després de una setmana a la analítica es va veure que al fetge no estava, no estava, això era aquesta setmana ma tornava a tocar quimio i el fetge no estava desinflat del tot. Amb lo qual, varen fer una ecografia per saber d'on venia aquesta inflamació i sa va descobrir que no era degut a sa toxicitat de la quimio, si no que es mateix tumor que no es que hagués crescut simplement que oprimia sa via de sa bilis i això generava que es mateix fetge estes inflammat. Per tant, demà divendres ma faran una petita intervenció per endoscòpia per a poder posar un estén per poder alliberar sa bilis. Bueno, jo no ho explic massa bé també supos que els metges que hi ha en es grup ho entenen més bé que jo però bueno es metge em va dir que això entrava dins lo possible que pogués passar, que podia haver passat òbviament però ha passat i bueno pues que s'ha de posar remei i per poder continuar ses sessions de quimioteràpia.

Bueno, és tot un aprenentatge, us puc assegurar que és tot un aprenentatge, bueno jo som una persona molt calculadora, molt organitzada, molt calanderitadora i m'agrada tenir ses coses com a molt controlades i ara me'n adono que el cos no? es

"su majestad" és a dir que el cos marca el calendari, l'estat del cos no? i és tot un aprenentatge escoltar el cos i també aprendre a sentir-se guiat i acompanyat pels metges; bueno, de dir que els metges coneixen el cos, coneixen el cos més que jo, òbviament i són els que diuen ara ens aturam, de fet el metge em varen dir una cosa i ma va semblar molt interessant no? De dir, bueno, pensar que això no és una carrera de sprint si no que es una carrera de fons i a estones no és en línia recta, a estones un ha de fer varies curves per poder arribar a una muntanya no? Per tant, bueno, ara estem anant a una curva i, per tant, ara ho hem de viure en paciència i en serenitat que gràcies a Déu no l'he perduda si no que jo mateix ma sorprenc no? De lo calculador que som i lo organitzador que som bueno pues ho visc amb bastanta serenitat supos gràcies a Déu i gràcies a la pregària de tants. Per tant, agraeixo moltíssim, moltíssim aquesta, sa vostre pregària i sa vostre companyia. Bueno, ara rebeu sa meva benedicció, rebeu una abraçada molt gran, us desitjo un estiu preciós, ara al tanto les calors que venen que seran molt càlides i, bueno, a preparar-se aquests que sereu pelegrins cap a Santiago a preparar-se per anar a Santiago. Una abraçada molt molt gran i gràcies per tant!

15/08/2021 Grup Joan Roig

Bueno, estimats joves d'aquest grup Joan Roig. Us vaig dir que, bueno ja us vaig comentar lo de sa intervenció que em varen fer divendres. Ja sóc a casa, ahir vaig sortir del hospital i bueno, la intervenció ha anat bé, han pogut posar s'estén sa via biliaria i sa analítica ja deia que es fetge ja estava més content ja havia pogut alliberar sa bilis. Bueno els metges del grup enteneu més tot aquests processos, no? Bueno al principi era una operació senzilla però no deixa de moure's per allà dins i en aquests moment estic una miqueta debilitat i aplatana, no? No puc fer massa carreres, no? Supos que és un temps de descansar i bueno es tot un aprenentatge, és tot un aprenentatge, es fet de, bueno d'experimentar sa debilitat i experimentar que ens costa, diu "Toni fins aquí no pots fer més esforços, perquè no forçis" i bueno no he de fer massa propòsits d'aturar-me, perquè es que el mateix cos t'atura. Bueno jo crec que és un aprenentatge per aquests que som com jo, molt actius i molt hiperactius i bueno ara toca altre ritme, no? I sobre tot una experiència molt interessant també es estar al hospital hi vaig estar un dia, dues nits compartint habitació amb un malalt, més ancià, bastant desorientat Joan. Però clar, no es el mateix visitar als malalts com a capellà, no? Que no sent malalt que han de tenir cura de tu, servei d'infermeries, metges, molt atents tots, molt bons. Però clar és tot una experiència i també és una experiència per agrair al Senyor i per dir: clar no se així pots també entendre tan sofriment de tantes persones que estant vivint sa mateixa experiència que jo en es Clínic o experiències més doloroses fins i tot. Bueno vos volia comentar i vos volia compartir. I bueno felix dia de la assumpció de la mare de Déu, no? Es festa importantíssima de la mare de Déu, sa festa més important de la mare de Déu, la nostra mare. Una abraçada molt gran.

07/09/2021 Grup Joan Roig

Hola estimats amics del grup Joan Roig. Mireu us volia compartir una miqueta que ahir varem fer la tercera sessió de quimioteràpia i els efectes de moment estan bé, me trob bé. Evidentissimament notes alguna cosa perquè també si no notes alguna cosa de mal gust i alguna cosa també pensarien que no tens res o que no me fan i no és poc el que ma fan. Pero bueno, donc gràcies a Déu perquè son coses que m'han posat una medicació complementària i sa segona i tercera sessió les he suportat molt bé i estic bastant bé. I també comentar-vos una miqueta sa vivència espiritual que com he fet habitualment, bueno perquè, ja sabeu aquesta estimació tant especial que us tinc i que sent per vosaltres i em sent molt acompanyat per vosaltres i també per demanar-vos la intercessió, i ja sé que ho feu, de Joan Roig. Bueno la vivència espiritual, no se si ja vos vai dir i si vos vai dir ma rapareixo i ma perdonareu aneu assajant pobret que m'acosto als 50, pero crec que vai dir un dia que era ma missió de la vida i que és el regal que el Senyor ens feia i que nosaltres erem administradors i que això no era una qüestió dramàtica sino que era una experiència de paternitat. Però darrerament, també he pensat que el Senyor, que la vida es el gran regal que ens fa el Senyor. Ens regala altres dons i gràcies, pero el gran regal és la vida i és la vida a lo gran, es la vida en majúscules, no?, es la vida per sempre, no? I és així i només la podem viure així i només la podem viure per correspondre al Credo i només la podem viure amb passió, només la podem viure amb ganes de viure-la apassionadament i a lo gran, perquè si no, que fem aquí? I un sa pregunta: "Ostres! I tu, com ho vius amb un càncer de pàncrees? Pues jo intent cada dia demanar-li al Senyor perdó, per no tenir motius per viure la vida a lo gran cada dia, no? Pero aquests dies pensava: "Clar, pero es que aquest regal ens ve gran, aquest regal ens ve gran, això es desmesurat, no la podem aquesta càrrega", és com un nen a la nit de Reis que li fan un regal desmesurat i tots tenim l'experiència, a lo millor perque ens ha passat a nosaltres o perque resulta que ho hem vist a un nebot o un germanet que resulta que els Reis li porten un regal que bueno que necesit el pare i la mare per montar el regal o els germanets per jugar amb ell. Per què? Perque el nen petit té les mans petites, té els peus petits, té el coset petit i és així i allò li ve gran, ell se perd en aquella joguina, llavors ens falta perspectiva, necessitem als pares, necessitem als germans, necessitem la fraternitat, necessitem la paternitat de Déu, necessitem la maternitat de la mare de Déu i de la l'Església, per abastar. I clar, un sa demana quin sentit té tot lo que visqui i no trob resposta, no trob resposta, ni trob resposta a la part dura ni a la part del dolor o de la incertesa o de l'angoixa que te genera tenir un càncer de pàncrees, però tampoc li trobo resposta a aquesta ona de pregària que s'ha generat, però dic: "No m'ho explico!" I clar, quan dius, perquè aquesta vida es tan immensa, aquest regal és tan immens que ma falta perspectiva. Perquè a lo millor el meu pare, des del cel ja té un altre perspectiva i ja ho vou d'una altra manera o Joan Roig ja ho vou d'una altra manera, però nosaltres no. Però estic convençut que té sentit, que a lo millor al cap d'un temps començarem a veure sentit de tot això o a lo millor ja estem veient efectes que es queda la sensació de dir, això sembla que té sentit. Doncs això

és el que us volia compartir i relacionat amb això, també ahir, escoltava una conferència que es la segona vegada que l'escolto perquè ma va encantar, del Jordi Cabanes, que es un professor, que a lo millor que alguns de vosaltres hi ereu en aquesta conferència, perquè anava dirigida a educadors i catequistes joves, que va organitzar la Dele Jove nostra i la vaig escoltar per segona vegada i ma cridava l'atenció que acabava la conferència contant la experiència de la seva filla, la seva filla major, que es diu Agnès i que és una universitària, a lo millor alguns la coneixeu, és tremenda, és genial i li varen preguntar un dia sobre els seus pares i ells tenen com a família, són una família numerosa i juntament amb altres famílies es troben a una masia i li diuen una experiència a la masia, una experiència comunitaria de famílies i es troben allà, allò és un caos, és un autèntic caos, jo he estat una vegada i deia: "Mare de Déu, això és un caos", una gentada per allà. Però és una experiència de Déu, una experiència molt cristiana i l'Agnès deia: "Jo coneixent als meus pares, que sóc un autèntic desastre quan veig la experiència de la masia i el vec que ens ha fet a tots o ens fa a tots, dic això és de Déu" i he de dir, i és veritat, i a posta jo també pensava bueno pues jo també particip de lo desastrillo que sóc, per que sóc un petit Bisbe Auxiliar, amb els dons que tinc, però també amb els defectes i pecats que tinc. Però quan veig això que el Senyor està generant i esta gestant que la meva malaltia dic: "Ostres pobre de mi, però que està passant aquí?, Que està passant aquí?" I clar, us demano que pregueu per que no me cregui protagonista, per que si me crec protagonista és que sóc un desgraciat, és que la tindran forta, per tant, us demano que demaneu a la intercessió de Joan Roig per la curació, que demaneu la meva curació, però també demano que no m'ho cregui, que jo sóc protagonista d'aquesta història, que això és de Déu, que això me ve gran i ens ve gran, no acabem d'entendre moltes coses però té sentit i tindrà sentit. Aquella historia de 'La Vida es Bella', que és una pel·lícula que m'encanta, que el final de tot, aquell nen diu: "Era verdad." Tot aquell camp de concentració, tot aquella duresa, el seu pare el va mantenir, amb aquell joc, no? Jugant per fer-lo veure aquella duresa d'una altra perspectiva i el nen acaba dient: "Era verdad." És a dir, era veritat la nova perspectiva, no només la duresa, sino la nova perspectiva. Ostres! Que gran, no? Bueno, una abraçada molt gran, us porto al cor, acabem demanant la intercessió del nostre apòstol dels joves, beat Joan Roig, pregueu per nosaltres. I que tot sigui per Gloria al Pare, al Fill i al Esperit Sant